

Jednou, už potom, co bylo po všem, jsem jela do Prahy. Řídil Martin. Měla jsem dost času na to koukat z okýnka a přemýšlet. Venku bylo takové podobné počasí, jako tenkrát, 12. května. „Motýl. Motýl...“ Znělo mi pořád hlavou. To je to slovo, protože jsem nedokázala přijmout to pravé, ten název té nemocnice. Tak jsem ji přejmenovala. Přitom jsem změnila jen jedno písmenko. Koukala jsem na tu ubíhající krajinu a říkala jsem si, že je to stejné. Ten motýl mi připadal taky vždycky hezký, milý, létající kolem lidí. Až jednou, když jsem byla malá, tak táta ze zahrady přinesl mrtvého motýla a připíchl mi ho špendlíkem na nástěnku. Začala jsem si ho zblízka prohlížet a zjistila jsem, že se mi nelíbí. Že je škaredý. Ta nemocnice byla jako ten motýl, když nám o ní řekli, tak jsme se tam vlastně těšili. Měla to být naše záchrana, měla nám pomoci. Ale potom mi přišla tak hnusná, jako ten motýl na té nástěnce.

Někdy naši museli do práce a já jsem jela do Prahy sama z Plzně, i na víc dnů. Každý den jsem za ním jela a trávila s ním čas, který mi dovolili. Potom jsem se sama někde procházela. Hodně kamarádů mi nabízelo, že se se mnou v Praze sejdou, že mě někam vezmou, ale já jsem jen poděkovala. Nikoho jsem vedle sebe nesnesla.

Držel si takového plyšového slona. A spal. Spal už měsíc. Seděla jsem u něj a hladila jsem ho po ruce. Když jsem viděla, že se na mě nikdo nedívá, mluvila jsem na něj. Říkala jsem mu, ať se kouká probudit, že ho vezmu do Belfastu. A jak jsem to opakovala, začala jsem se zlobit. A jak jsem se zlobila, tak jsem zvyšovala hlas. A on začal hýbat rukou. A přikývl hlavou. A potom, potom přišla sestřička. Vynadala mi, že na něj nesmím mluvit tak nahlas. Protože mě slyší. A řekla, že ho musí kvůli mně připíchnout. Přispat. Od té doby už se nikdy nepohnul.

Máma mazala nějaký chleba k snídani. Bydleli jsme v Niky bytě, abychom byli v Praze. Když zazvonil telefon a zavolal doktor, že máme přijet do nemocnice, hned, jak budeme moci. Začali jsme zmateně běhat po bytě, každý něco hledal, ale nepamatuji si co. Křičela jsem na naše, ať chvátají. A když jsme vyjeli ze sídliště v Nových Butovicích, tak vím, že táta projel dost velkou, nebezpečnou křižovatku na červenou. Nevím, jestli to tak bylo, ale mám pocit, že celou cestu už nikdo nic neříkal. Nepamatuji si, kde jsme parkovali, nic. Jen první slova doktora.

Řekl něco jako: „Je mi to líto. Mali by ste sa rozlúčiť.“

Když jsem k němu přiběhla, věděla jsem přesně, na jaká čísla se na přístrojích dívat. Byla malá, ale ještě tam byla. Byla u něj sestřička, ta hodná, ta, kterou jsem měla ráda. A plakala. A najednou už tam ta čísla nebyla. Zeptala jsem se sestřičky a ona to potvrdila. Bylo 12. května, 10 hodin a asi 12 minut.

Dlouho jsme tam ve čtyřech seděli. Nepamatuji si, jak jsme odešli. Ale potom jsme seděli na lavičce na takové střešní terase a každý z nás někam telefonoval. Když jsme se vrátili odpoledne do Niky bytu, ležel tam ten chleba, s oschlým máslem a nožem vedle. Jako by ho tam někdo pohodil.

Prostě nám dali jeho věci a poslali nás do Třeboně. Jednou táta řekl, že kdyby nevezl mě, tak by domů nedojel.